

A dormir! Que vénen els reis...

Text: Mireia Vidal

Il·lustracions: Carles Salas

Al Martí no li agrada gens anar a dormir. Diu que tancar els ulls és tan avorrit com esperar que et portin la pizza quan vas a dinar a un restaurant.

“És una pèrdua de temps!”. El Martí no entén per què ha de deixar de jugar quan es fa fosc, i quan es fica al llit, el que li agrada de veritat és imaginar curses de marcians, mirar contes, comptar les estrelles que pengen del sostre o explicar aventures al seu dinosaure de peluix. Però dormir... De què diantres serveix dormir?

La mare del Martí sempre explica que dormir és molt important; que un ha de descansar, agafar energia i que patatim i patatam. Però el Martí, per més voltes que hi dona, no li troba cap avantatge a això de dormir.

Cada nit, quan la mare desapareix pel passadís, ell obre una llanterna que amaga sota l'edredó i comença a jugar. Sovint s'imagina que és un astronauta que viatja per l'espai, o que és un indi en plena cacera de búfals, però això sí, l'endemà està ben cansat. Per més que s'hi esforça, la son sempre l'acaba enxampant i és clar, quan el pare el crida per esmorzar, el pobre no té ni esma de fer un badall.

Està sempre tan cansat, que avui s'ha posat malalt. El nas se li ha omplert de mocs i no para de tossir i esternudar. "Pobre Martí" diuen els seus amics. Precisament avui que és la nit de reis.

Al Martí li agrada molt la nit de reis. Cada any va amb els seus amics al carrer de sota casa per veure la cavalcada. Els pares sempre porten escales i ell s'enfila a l'esglaió de dalt de tot, per poder veure si en algun d'aquells paquets meravellosos que pegen dels camells, hi ha escrit el seu nom.

La seva amiga Zoe una vegada en va veure un, però aquest any està tan refredat, que la mare diu que no podrà sortir. El Martí està trist, però no té cap intenció de perdre's la oportunitat de veure els reis. Així que ha decidit que aquesta nit els esperarà despert. Total, tampoc no pensa dormir!

A fora el cel ja és ben negre i el Martí està nerviós esperant portar a terme el seu pla. Està arraulit al llit quan la mare entra a fer-li un petó i li torna a explicar tot allò de la son, que patatim i patatam. El Martí es fa una mica l'orni i li diu a tot que sí. Però el que de veritat vol, és que s'apagui el llum del passadís, senyal que els pares ja s'han adormit.

Per fi es fa fosc. Els minuts van passant i el Martí està cada cop més neguitós. Avui ha decidit no jugar a fer l'indi ni l'astronauta, perquè no vol fer soroll. No vol que ses majestats el sentin i per això s'està ben quiet entre els llençols, quan tot d'una sent un xiuxiueig.

“Què ha estat això?”, es pregunta. El Martí afina bé l'oïda i s'adona que són unes veuetes que venen del menjador. Tot d'una la panxa se li fa un nus que li puja a la gola. De tanta emoció un moc li regalima nas avall i se l'eixuga amb un mocador de l'àvia que troba al costat d'una sabata. Ja són aquí!, pensa. I amb molt de compte baixa del llit, i de puntetes arriba al menjador. Gairebé sense respirar treu el cap per la porta però... ai l'as, si aquí no hi ha ningú.

El Martí es queda tot moix quan tot d'una es tornen a sentir les mateixes veus que xiuxiuegen al seu darrera. “Què dimonis és això?”, torna a pensar. I girant-se per esbrinar qui és que parla, arriba fins a l'estanteria on hi ha els llibres de la mare, les carpetes del pare, les manualitats que ell porta de l'escola i... el pessebre.

—Ho veieu com tenia raó, per culpa seva no vindran. —se sent tot d'una.

—Qui ha dit això? —Pregunta el Martí mig mort de por.

—Qui vols que ho digui. Jo—va repetir la veu—Aquí, aquí sota. Què no em veus?

El Martí va buscar per tot arreu amb la mirada fins que per fi va descobrir qui era que parlava. Era un nen petit i menut que vestia una armilla de llana, pantalons fins als genolls, espadenyes velles i portava un sarró penjant del braç. Era el pastoret del seu pessebre! I al seu voltant hi havia Sant Josep, una pagesa, el noi de les oques, l'arcàngel Gabriel i la Verge Maria amb el nen Jesús a coll.

—Per culpa teva, aquest any ens quedarem tots sense veure els reis— va tornar a protestar el pastoret.

—El meu nen es quedarà sense l'or, l'encens i la mirra. —va afegir la verge Maria amb cara d'enfadada.

—I jo em quedaré sense una barretina nova —va dir el noi de les oques.

—A mi no em portaran el cabàs que els he demanat per collir la fruita—es va queixar la pagesa.

—I a mi em deixaran sense els dolços d'orient que cada any em porta el rei negre. —va protestar el petit pastor—I tot per culpa teva!

—Meva? —es va defensar el Martí que amb prou feines s'ho podia creure. —Quina culpa en tinc jo que no vinguin els reis.

—Tota. La tens tota la culpa. No dorms!—va sentenciar el pastoret tot enfilant-se a una pedra que servia per subjectar el paper de plata que feia de riu.

—Però...—va intentar replicar el Martí que estava tan al·lucinat que ni s'adonava que un altre regalim de mocs li queia galta avall.

—Però res! O t'adorms de seguida o aquí ens quedarem sense regals, tots.

I dit això, el pastoret va mirar al Martí tan amenaçadorament com us imagineu que pot mirar un ninot de plàstic xerraire que no fa més de vuit centímetres.

—És que... a mi no m'agrada dormir. —va intentar defensar-se el Martí amb un fil de veu.

—Ho veieu com és un ximple—va dir el pastoret als seus companys. —Com s'entén que a algú no li agradi dormir.

—Ho trobo avorrit, ves —Va sentenciar el Martí que ja començava a estar una mica fart del to fatxenda d'aquell nap buf.

—Doncs avorrit o no, si tu no dorms, no podran venir els reis. I si no venen els reis s'oblidaran d'aquesta casa. I si s'obliden d'aquesta casa, tampoc vindran l'any vinent. I si no venen l'any vinent ja ningú voldrà celebrar el nadal. I si ningú vol celebrar el nadal, tampoc posaran el pessebre. I si no posen el pessebre a nosaltres no ens trauran mai de la caixa de l'altell. I si...

—Espera, espera—va dir el Martí que s'estava atabalant amb tanta xerrameca. —Està bé. Si cal que jo dormi perquè vinguin els reis, ho faré.

Els rostres del pastoret i tots els seus companys es van il·luminar de cop. Fins i tot el nen Jesús va obrir els ulls per esbossar un somriure agraït. La verge Maria va respirar alleujada i tots es van relaxar.

—Així doncs, ho faràs? —va dir el petit pastor—Podem comptar amb tu?

—Sí. Tranquils—va contestar el Martí.—Ja vaig a dormir.

El Martí va començar a caminar cap a l'habitació. Per res del món volia que els reis s'oblidessin de la seva casa. Així que si havia de dormir perquè vinguessin, estava disposat a fer l'esforç.

Amb molt de compte de no fer soroll, es va ficar al llit, es va quedar ben quiet i va tancar els ulls. Un, dos, tres, quatre, cinc, sis...res. Per més que s'hi esforçava la son no venia i el Martí es va començar a moure neguitós. "A veure si així"... i es posava de costat. "Potser cap per avall"... i es donava mitja volta. "Provem-ho amb el braç per aquí"... Però res, no hi havia manera que pogués dormir.

—Es pot saber què et passa?—es va sentir tot d'una.

El Martí es va incorporar i va veure el pastoret enfilat als peus del seu llit.

—És que...no sé dormir.—Va haver de confessar el Martí una mica avergonyit. I immediatament li va venir un esternut que no va poder controlar i el pobre pastor va haver d'agafar-se fort al llençol si no volia sortir volant. —Fa tant temps que no dormo— va afegir.

—I així estàs. —va replicar el noi de les ovelles—No ho veus que sempre estàs malalt. Si gairebé no tens energia i segur que també t'oblides de les coses.

—Com ho saps? —va preguntar el Martí que sempre s'oblidava de fer les feines de classe.

—Jo sé moltes coses. Però el que segurament tu no saps, és per què serveix dormir.

—Vols dir que serveix d'alguna cosa?—va dir el Martí mentre buscava el mocador de l'àvia per tornar a mocar-se.

—I tant que sí. Va, fica't al llit que t'ho explico—va dir el pastoret tot saltant per sobre els plecs de l'edredó.

El Martí va obeir. Es va estirar i va veure com el petit pastor s'enfilava per les puntes del coixí fins asseure's al costat del seu cap.

—Quan dorms, el teu cos continua treballant. I de valent! Durant el dia s’ha d’ocupar de caminar, córrer, menjar, aprendre, i un munt de coses més. Però a la nit, quan per fi no li fas fer res, ell pot ocupar-se de totes les coses que necessita fer per dins. Encara li queda molta feina el teu cos, no et pensis, com per exemple estirar els ossos perquè creixis. Vigilar que tots els soldats que defensen el teu organisme estiguin forts per poder lluitar si s’apropa un virus. Ordenar tots els records del dia a les caixetes de la memòria, perquè no oblidis les coses. Repartir el menjar que ja has digerit, per portar-lo des de la punta dels cabells fins als dits dels peus, carregar-te d’energia per l’endemà i jo que sé quantes coses més. Et sembla poc, tot el que fas quan vas a dormir?

Però a l’habitació del Martí no es va sentir res.

—Ei, que et pregunto si et sembla poc. —va insistir el pastor.

—Perdona—Va respondre el Martí amb un fil de veu.—és que em sembla que m’he adormit.

I dit això va tornar a tancar els ulls i va seguir fent aquell sorollet que un fa quan respira amb el nas ple de mocs.

—Està roncant? —va pensar el pastor. Però sense dir res més, va deixar-se caure pel coixí i fent un salt fins al cable de la llum que hi havia enganxat a la paret, va arribar al terra. D’allí va sortir corrent fins al seu pessebre on ja l’esperaven impacients les seves tres ovelles.

—Ho has aconseguit? —Va preguntar neguitós Sant Josep.

—Sí. És un bon noi.—va afegir el pastoret amb un gest que delatava que li havia agradat conèixer 'l. Però ara no podien entretenir-se—De pressa, tothom als seus llocs, a veure si encara hi som a temps.

De seguida totes les figures del pessebre van córrer cap a les seves posicions, i van quedar-se tan quietes que semblava que allí no hagués passat mai res.

Mentrestant, a l'habitació del Martí, el noi continuava dormint. Segurament somiava amb totes les coses meravelloses que en aquell mateix moment estava fent el seu cos.

Qui sap si quan s'aixequés seria fins i tot una mica més alt, o si ja no tindria tants mocs. El cas és que aquella havia estat una nit molt especial. Tan de bo el seu cos guardés el record del pastoret en un dels calaixos de la memòria. No el volia perdre per res del món. També ell estava content d'haver fet un amic.

Però xst, ja no us puc explicar res mes. Ho heu sentit? No us sembla que és el bram d'un camell allò que se sent?

Fi

*El portal de la salut
per a les famílies*

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (www.faroshsjd.net) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

HOSPITAL MATERNOINFANTIL - UNIVERSITAT DE BARCELONA